

ДЖИХАДЪТ – ИСЛЯМИЗАЦИЯТА НА ЕВРОПА И БЪДЕЩЕТО НА НЕВЕРНИЦИТЕ В НЕЯ

Георги Първанов

Университет по библиотекознание и информационни технологии

Резюме: След дестабилизацията на Близкия изток Европа бе изправена пред предизвикателството на бежанската криза. С годините стана ясно, че асимилацията на мюсюлманите е непосилна задача. Целта на доклада е да даде по-ясна представа защо това е така, защо дискусиата е невъзможна, какво е това „джихад“ и какво бъдеще могат да очакват идните поколения, в случай че сегашната тенденция на ислямизация на Европа не бъде спряна. Докладът има подчертана стойност за бъдещите, а и за настоящите специалисти по сигурността, които не желаят да изучават исляма, но въпреки това целят да генерират сигурност в условията на изменяща се етнорелигиозна среда.

Ключови думи: религия, ислямизация, джихад.

Въведение

След неуспешния опит да бъде наложена демокрацията в Близкия изток и Северна Африка чрез т.нар. Арабска пролет, Европейският съюз стана свидетел на рязък скок на мюсюлманското население на територията си, а с него – и на увеличение на раждаемостта, на престъпността и – най-актуален за доклада – на религиозния екстремизъм. Освен това бяха предприети редица мерки, които да накарат новодошлите „европейци“ да се почувстват както у дома си. Тук не става дума само за изграждането на бежански центрове или настаняването на мюсюлманите в едни и същи квартали, днес превърнали се не в гета, а в затворени общества, до които дори местната полиция няма достъп; не става дума само за хилядите новоизградени джамии из европейските градове, но и за тежката цензура, наложена над интернет пространството, където критики и упреци, отправени към мюсюлманите и/или тъмнокожите, са нежелани, независимо колко добре аргументирани и политически коректни са. Всичко това – с надеждата един ден едно поколение бежанци да бъде интегрирано и асимилирано. Не е изненадващо обаче, че който не иска да бъде интегриран, не може да бъде интегриран. На фона на прогнозите за нарастващото мюсюлманско население, което се очаква да стане мнозинство до няколко поколения, е добре всеки да си зададе въпросите: кой кого асимилира и дали

гореизброените мерки не целят да подготвят местното население за бъдещето? Управляващите, особено западните, имат интерес да спасят икономиките и пенсионните системи на държавите си чрез понижаване на средната възраст на населението и увеличаване на естествения му прираст. За разлика от управленците от Източна Европа, които по-скоро се опитват да поощрят раждаемостта сред местните или да се адаптират към по-малобройното население и последиците от него, начинът, по който западните им колеги са решили да постигнат целите си, е чрез вкарване на милиони чужденци с друга религия, култура и традиции за сметка на собствените си избиратели. Коренните европейци имат интерес всячески да се противопоставят на мюсюлманския проблем, който всъщност е инвазия, джихад срещу континента. Настоящото изследване има за цел да даде по-ясна представа за същността на исляма, целите и методите на джихада и шариата, както и за практиките, които може да бъдат приложени върху лицата, принадлежащи към други религиозни общности.

Методология и обект на изследването

В настоящото изследване е извършен теоретичен анализ на ключови пасажии от ислямските свещени текстове и други източници на шариата, който да даде по-ясна представа за практиките, целите, мисловните процеси и манталитета на мюсюлманите в Европа.

Обект на изследването са стълбовете на шариата и основите на фикха:

- Корана¹ – свещената книга на мохамеданите. Цитиран аят² се обозначава с две числа, обозначаващи съответните сура³ и аят, разделени от двоеточие, например (9:5);
- Сунната⁴ – сборник от хадиси⁵ с думи или действия на пророка Мохамед. Цитиран хадис се обозначава с име на колекцията и номер на хадиса, например (*Bukhari 3030*);
- Умдат ас-Салик (*Reliance of the Traveler*) [1] – сунитски наръчник от XIV век, признат от най-престижния арабски университет „Ал-Азхар“. Цитатите се обозначават с латинска буква, отговаряща на съответен раздел, число, отговарящо на глава, и друго число, отговарящо на параграф, разделени с точка, например (*h8.24*);
- Обобщение на ислямската юриспруденция (*A Summary of Islamic Jurisprudence*) – сунитско ръководство, написано през 2001 г. от Салех Ал-Фаузан [2], един от най-уважаваните мюсюлмански учени в света.

Такията – защо дискусиата е непродуктивна

Основна причина да не бъдат вземани предвид повече източници в настоящото изследване, е именно такията. Като се фокусираме предимно върху общопризнатите наръчници на фикха⁶, изучавани от факихите⁷, целта е да не бъде заблуден нито авторът, нито читателят от лъжите, които мюсюлманите са длъжни да предават на неверниците.

Такията, допустимата лъжа, е детайлна практика, състояща се от четири части:

1. Такия: Отричане, че си мюсюлманин или че определена практика или вярване е част от исляма;
2. Китман: Лъжа чрез пропуск. Сравнително добре познат е аятът, гласящ: „който убие човек [...] той сякаш е убил всички хора“⁸, но това, което не е толкова познато, е, че същият този аят се отнася само за „синовете на Израил“ (мюсюлманите, не евреите) и че следващият аят заповядва да бъдат убити или разпънати, или осакатени, или прокудени (в тази последователност) онези, които „се стремят към поквара по земята“⁹, като въпросната поквара е недефинирана и може да се интерпретира от най-фундаменталните мюсюлмани като всичко, що критикува исляма или пречи на разпространението му;
3. Таврия: Умишлена неяснота с цел заблуда на неверниците. Да се създаде заблуждаващо впечатление, т.е. да се направи твърдение, което е технически вярно и предполага едно значение за слушателя, но мюсюлманинът има предвид съвсем друго; например служител на реда да търси определено лице на чужд адрес, да попита дали лицето се намира „тук“, и да получи отговор „не“, но това да означава само разстоянието между двамата участници в разговора, а не целия имот, както има предвид полицаят.¹⁰ Така, технически, неверникът остава заблуден, но не и излъган. Този метод е често използван, за да не се споделя какво всъщност казва Коранът и/или шариатът по даден въпрос;
4. Муруна: Внедряване сред неверниците с цел разпространение на исляма. Включва носене на нетрадиционни дрехи, бръснене, дори консумация на алкохол и свинско.

Правилно е, че такията се използва само когато мюсюлманинът го е страх, но страхът е широко понятие и може да означава страх, че неверниците ще прикрият слабостите си, ако знаят към коя религиозна общност принадлежи човекът срещу тях, или страх, че ще бъдат излъгани първи¹¹. Според шариата „няма вреда да се лъже, стига това

да се изисква от интерес, равен на Свещения закон¹²; дори не е нужно да се прибегва до сложни методи като гореспоменатите, а само да се добави „Иншаллах“ („ако такава е волята на Аллах“) в една клетва и „тя не бива нарушена каквото и да се случи“¹³; а що се отнася до задължения към неверниците, Коранът автоматично освобождава мюсюлманите от тях¹⁴.

Джихадът – универсалната война

Когато стане дума за джихадист, вероятно в ума изниква карикатура на терорист с лика на Осама бин Ладен непосредствено преди атентат. Терористите може да се чувстват оправдани от Корана, където пише, че Аллах иска да „всее ужас в сърцата на неверниците“¹⁵. В действителност само изключително малка част от мюсюлманите са толкова екстремни във възгледите си, че да прибегнат до убийства на случайни хора, макар достатъчно сури да подкрепят и дори да заповядват крайните им действия, като прочутия „Стих за меча“¹⁶.

Джихадът е много по-различен и неявен. Той е разделен на две части:

1. Големият джихад, представляващ духовната борба срещу собствените греховни импулси на един мюсюлманин;
2. Малкият джихад, представляващ борбата срещу неверниците¹⁷.

Малкият джихад е онова, върху което изследването ще се фокусира, затова нека се разбира той, когато занапред е употребена думата „джихад“. Понятието произлиза от думата „муджахада“, означаваща „война за установяване на религията“¹⁸. Джихадът играе такава ключова роля в исляма, че може да се третира като шести стълб. Самият пророк Мохамед казва, че трите най-добри дела, които мюсюлманин може да извърши, са следните, в тази подредба: „Да вярваш в Аллах [...], да участваш в джихад [...] и да извършиш хадж“¹⁹. Хаджът, поклонението до град Мека, е един от петте стълба на исляма, но въпреки това джихадът е определен като по-важен.

Крайната цел на джихада е да наложи исляма над света, за да спаси душите на колкото може повече хора в Деня на възкресението. Джихадът е средство за постигане на тази цел и има задължителен характер. В зависимост от това къде са и какво правят неверниците, джихадът може да бъде комунално или лично задължение. Когато немюсюлманите са в собствените си държави, джихадът е комунално задължение и всеки способен, здрав мъж мохамеданин, достигнал пубертета, трябва го води.²⁰ Когато неверниците нахлуват в мюсюлманска държава или близо до такава, джихадът е лично

задължение на всички жители на тази страна, които трябва да отблъснат немюсюлманите, както могат.²¹ Следователно дори когато невярващите не заплашват мюсюлманите по какъвто и да е начин, последните пак са длъжни да водят някакъв джихад. Това е и причината Персия, Индия, Северна Африка, Испания, Франция, Византия, България и др. да бъдат нападнати, някои от тях дори без да знаят за съществуването на исляма.

Една от сурите, с които най-често се злоупотребява, е 2:256, гласяща: „Няма да има принуда в [приемането на] религията“²². Ключов принцип в исляма е доктрината за аброгация. Тъкмо тя е причината настоящото изследване да ползва източници, различни от Корана. За разлика от християнството, където само Библията е на върха, ислямът има предимството, че ако две заповеди в свещена книга си противоречат, то само най-скорошната се взема предвид. Гореспоменатият аят е писан, когато Мохамед живее в Мека, когато е нов проповедник, с малко последователи, без армии и заобиколен от мощни езичници, които трябва да държи спокойни, заблуждавайки ги, че религията му не цели да ограби, убие или завладее всички тях. След като пророкът се мести в град Медина, последователите и армиите му рязко се увеличават и вече няма нужда от старите мекански сури, проповядващи мир. Въпросната доктрина ги замества с други, заповядващи на мюсюлманите да се сражават с неверниците, докато ислямът започне да доминира над другите религии.²³

Джихадът, подобно на сигурността, има множество недефинирани аспекти. Чат от тях могат да бъдат:

- Военен, например водене на партизанска война или терористични актове;
- Културен, например финансиране на асоциации, които показват исляма в добра светлина и го прозелитират в неверни страни;
- Пропаганден, например показване на положителни мюсюлмански стереотипи, които да запълнят западните медии;
- Лингвистичен, например използване на думи, които означават едно за мюсюлманите и друго – за неверниците;
- Правен, например съдене на всеки, който се осмели да критикува исляма или Мохамед, докато всички започнат да се страхуват да го направят;
- Икономически, например използване на собствените природни залежи, за да се изнудват неверните правителства да разпространяват исляма;

- Икономически и демографски, например пълнене на градове с магазини за мюсюлмани, където единствено вярващите могат да работят, привличайки още повече себеподобни в региона;
- Демографски, например масова миграция в неверни страни, където мюсюлманските семейства да имат по три и повече деца.

Според Корана един мюсюлманин е длъжен да тълкува словото на Аллах буквално^{24, 25}, следователно всеки мюсюлманин е длъжен да разпространява исляма, както може. В противен случай е вероотстъпник и предател и Коранът заповядва всеки такъв да се третира като неверник^{26, 27}. Терористите могат да се опитат да използват това като оправдание, когато бъдат запитани защо убиват и други мюсюлмани в собствените си страни, въпреки че единствено вярващи със също толкова крайни разбирания за словото на Аллах биха го приели. За щастие, повечето мохамедани далеч не са толкова радикални, но това не им пречи да се възползват от широко отворените врати на Европа, за да могат да я ислямизират по мирен начин.

Зиммите – бъдещето на неверниците

Всеки път през последните 1400 години, когато мюсюлманите нападнат и победят друга държава, местното население има три опции: да умре, да приеме исляма или да стане зимма. В следващите страници ще бъде описана третата опция. Макар терминът да не е толкова известен в България, принципите са познати до болка. Набожните със свещени писания, като юдеи, християни, зороастрийци и др., се смятат за малко по-близки до исляма от атеистите и езичниците. Затова, ако не искат да приемат словото на Аллах, им се предлага да платят рекет на новите си господари^{28, 29}. Този рекет е познат като джизие. Самият Мохамед налага³⁰ и прилага³¹ джизие. „Рекет“ не е най-правилната дума, защото в замяна зиммите не получават защита, а само освобождение от избора между отказ от сегашната религия и отказ от живота. През 637 г. в „Пактът на Омар“³² за първи път за изброени малкото права и многото задължения на репресираната прослойка. За щастие, няколко века по-късно не всички са приложени върху българите и другите немюсюлмани под владичество на Османската империя. Част от задълженията са забрана да разпространяват религията си, да живеят в къщи, по-високи от тези на мюсюлманите, да притежават оръжия, да изучават Корана, да вдигат ръката си срещу мохамедани, да наемат мюсюлмани, да притежават роби – мохамедани, да заемат позиции в държавното управление и да търсят правата си срещу вярващи в съда. Дори

мюсюлманин да наруши правата им, те не могат да ги съдят, защото, както е написано в правния наричаник „Ал-Рисала“, „показанията на неверник не могат да се вземат предвид, било то срещу вярващ или не“³³. Мюсюлманите не отговарят пред висша власт по отношение на зиммите, затова могат да си позволят да третират неверниците, както пожелаят, без тежки последици, в резултат на което рекетираните са обречени на несигурен и унизителен живот, на който мюсюлманин може да сложи край без последици³⁴. С изключение на стихове, в които се пише за задължения на зиммите, никъде другаде не се прави разлика между обикновени зимми и неверници, т.е. първите се считат за зачислени към вторите, освен в малкото случаи, където е упоменато друго.

Макар джизиеото на теория да е символична практика, паричният аспект играе важна роля. Сумата не е точно определена и варира в зависимост от нуждите на владетелите. Ако халифът или султанът реши, че данъкът за неверниците няма да е 5%, а 50% от общия доход, няма какво да го спре. Мюсюлманите си запазват правото да събират джизие от грешните си поданици, „докато синът на Мария (Исус) не се завърне [...]“³⁵. Нека се има предвид, че Исус в исляма не е същата личност като тази в Библията. Мюсюлманите имат съвсем различна биография за него, в която Той няма нищо общо с Троицата, а проповядва исляма.

Всички школи признават джизиеото, но в случай че неверник откаже да го плати, той бива умъртвен. Две сунитски школи, ханафите и маликите, като по-милостиви, предлагат един последен шанс на разбунтувалия се и победен отново да оцелее – като плати солена глоба, като жените, децата и смъртно болните са извинени от нея.

Освен джизиеото има и друг, не толкова известен данък върху притежаваната земя, наречен харадж, който също освен паричен, притежава символичен характер. След като Аллах е подарил Земята на последователите си^{36, 37}, то неверниците трябва да плащат наем върху земите си, които в действителност са собственост на мюсюлманите. Въпреки всичко фискалните приходи от таксуването на зиммите са от ключова важност за просперитета на господстващите халифат или империя.

Очаква се, че зиммите трябва с радост да плащат какъвто рекет се изисква от тях, за да им бъде осигурена защита от външни заплахи, въпреки че за повечето единствените агресори наоколо са самите рекетъори. И макар османците да са спестили някои репресивни практики на Балканите, като пълната забрана да се строят църкви, те са измислили нов данък – кръвния, чрез който практически отвличат децата на неверниците, промиват мозъците им и ги превръщат в

ефективни войници, служещи в еничарския корпус. Нито „Пактът на Омар“, нито османските практики, нито джизията, нито хараджът, нито самите зимми са аброгирани, а самата Османска империя не следва дословно „Пакта“, т.е. можем само да гадаем какво ще е отношението към бъдещите неверници в предимно мюсюлмански страни.

Заклучение

За разлика от християнските държави, където основните ценности се водят от принципи, като „човек да третира останалите така, както иска те да се отнасят с него“, „всички са равни пред закона“, „всеки човек има основни права, които никой не трябва да нарушава“ и др., ислямът има едно основно правило: „обичай това, което Аллах обича, и мрази това, което Аллах мрази“.

Всичко гореспоменатото е част от причината мюсюлманите да не се интегрират в западните общества. Самият Коран им забранява да „вземат неверници за ближни“^{38, 39, 40}, а хадисите заявяват, че който го стори, не е по-различен от самите неверници⁴¹.

Фундаменталният ислям е абсолютно несъвместим със западните ценности, поради което за доброто на всички е да живеем в коренно различна правна, политическа и географска среда, като по този начин мюсюлманите няма да са задължени от свещените си писания да водят насилствен джихад. Нито ислямските, нито западните страни имат интерес да водят военни действия помежду си и да дават жертви. За щастие, по-голямата част от хората, включително мохамеданите, не са толкова крайни и радикални, че да прибягнат до убийства, и то по религиозни причини. Възможно е повечето мюсюлмани дори да не са чели Сунната⁴², да не са запознати с принципите и/или да не ги прилагат, но това е недоказуемо поради такията, т.е. винаги е налице риск да излъжат при запитване. Въпреки всичко е препоръчително да се имат предвид невоенните аспекти на джихада, защото осъзнати или не, те остават ключови за разпространението на исляма.

Бележки

¹ ¹ **Teofanov**, Ts. Sveshteniyat Koran, <<https://koranbg.com>>.

² [**Teofanov**, Ц. Свещеният Коран, <<https://koranbg.com>>.

³ Стих.

⁴ Глава.

⁵ <<https://sunnah.com/>>.

⁶ Анекдоти.

⁷ Ислямска юриспруденция.

⁸ Мюсюлмански богослови, юристи на фикха.

⁹ Коран, 5:32.

- ¹⁰ Коран, 5:33.
¹¹ Reliance, r10.2.
¹² Коран, 8:58.
¹³ Reliance, r10.3.
¹⁴ Reliance, o19.5.
¹⁵ Коран, 9:1.
¹⁶ Коран, 8:12.
¹⁷ Коран, 9:5.
¹⁸ Reliance, o9.1.
¹⁹ Reliance, o9.0.
²⁰ Сунна, Bukhari 26.
²¹ Reliance, o9.4.
²² Reliance, o9.1.
²³ Коран, 2:256.
²⁴ Коран, 8:39.
²⁵ Коран, 3:7.
²⁶ Коран, 33:36.
²⁷ Коран, от 4:77 до 4:89.
²⁸ Коран, 33:61.
²⁹ Reliance, o9.8.
³⁰ Коран, 9:29.
³¹ Сунна, Jami' at-Tirmidhi 1617.
³² Сунна, Bukhari 2338.
³³ <<https://sourcebooks.fordham.edu/source/pact-umar.asp>>.
³⁴ <https://www.iium.edu.my/deed/lawbase/risalah_maliki/book38.html>, 38.3.
³⁵ Reliance, o1.2.
³⁶ Сунна, Bukhari 2476.
³⁷ Коран, 6:165.
³⁸ Коран, 24:55.
³⁹ Коран, 3:28.
⁴⁰ Коран, 3:118.
⁴¹ Коран, 4:144.
⁴² Сунна, Abu Dawud 2787.

References/Литература

1. **Naqib**, A. Reliance of the Traveller: A Classic Manual of Islamic Sacred Law. Translated by Keller, N. H. M. Revised edition. Amanat Publications, Beltsville, Maryland, U.S.A., 1997.
2. **Fawzan**, S. A Summary of Islamic Jurisprudence, Vol. 1. Al-Maiman Publishing House, Riyadh, Saudi Arabia, 2005.

За автора

Георги Първанов е студент, бакалавър в III курс по специалност „Национална сигурност“ към УниБИТ. Професионалните и научните му интереси са в областта на националната, регионалната и европейската сигурност.

За контакт с автора: 91113r@unibit.bg

JIHAD – THE ISLAMISATION OF EUROPE AND THE FUTURE OF THE INFIDELS WITHIN

Georgi Purvanov

University of Library Studies and Information Technologies

Abstract: Following the Middle East destabilisation, Europe was faced with the challenge of the migrant crisis. In time, it has become evident that Muslim assimilation is an impossible task. The objective of this paper is to give a clearer idea of why this is so, why discussion is not an option, what ‘jihad’ is, and what exactly future generations can expect if the current tendency of Europe’s Islamisation is not reverted. This work is especially valuable for current and future security experts who do not wish to study Islam, yet strive to generate security in a shifting ethno-religious environment.

Keywords: religion, Islamisation, jihad.

About the author

Georgi Purvanov is currently a 3rd-year student, taking a Bachelor’s degree, specialising in the course of studies in National Security at ULSIT. His professional and scientific interests are in the fields of national, regional, and European security.

To contact the author: 91113r@unibit.bg